

znaky noci

| petr **fabian**

Poutníci

Vladimíru V.

Chladný van větru, vzpomínka na rozpadávající se útržky cesty, bez sounáležitosti s přítomným... Jakou řečí jsme to psání, že nerozumíme přenášené odpovědi? Proč soudíme na smysl, o němž nic nesvědčí? Ale dost možná že otázka ještě nepadla, že nepadla ani v jazyce, jímž nejsou psána naše těla, že si tedy nezoufáme sami, putující sebou, fragmenty sebe, do pusté noci bez přívozu k světlu.

(20. 6. 2004, Bukovina u Čisté)

Soumrak

Tahy ve tmě. Cizincova okna.
Lápisem vypálená bílá místa.
Nikdo se neblíží, a přece oči.
Nikam ses nepohnul. Ticho nepotřebuje barvy.

(26. 5. 2003, Bukovina u Čisté)

Večer na ztemnělých nástupištích nekonečna... co když teď,
tuto vteřinu, přistoupí něčí ruka, pohyb, zachvění;
shozené zrcadlo nás zabije; a začlenění v prostoru,
který opouštíme, nejsme nikde, ničím; zůstane
alespoň proud, zastavující se odraz světů
ve tvých očích, obrácených k neúčastným řádkům setby: anděli!?

(9. 8. 2004, Jaroměřice nad Rokytnou)

■

Stesk po konci léta, s kusy temnoty
drobně trhanými. Teplou dlaní
po hřbetě kočky, jako odkrývání
zrad. Zima. Bez kusů. Déšť.

Jen s lahví jedu přelézt přes ploty
zahrady, z pustiny do pustiny.
Stesk po konci léta. S kusy temnoty
drobně, úlevně trhanými.

(13. 1. 2004, Vlašim)

■

Tříštivé propadání prostoru,
který se zakončuje tebou... šíře
povstává nad temnotu, avšak temné
nelze zrušit, tak jako nelze skončit
řetězec odměřených příčin
v otevřených ranách tělesnosti říše...

(18. 10. 2003, Girona)

■

Jen přerývaný pohyb
za sklem, jako by třásl tichem;
strnule zabořen teď v dlouhý
obzor, z nějž se rozpřáhla
tvá mysl křídlem.

A oblačný, lehký
sníh zasypává křídla
dnů a chodba soumraku je křehký
chléb, z nějž zbyla tma
a vykousaná střída.

(31. 12. 2002, Vlašim)

■

1/

Poslední světlo. Vítr
ústí v prostor, za nímž pouze význam
ničeho, nedorozumění, jímž Bozi čelí
tvému vidění — zhroutenému tmou —, postupuje.

2/

Sítem písma propadávající prázdno: ruce
hoří v ohni vášně, ale popel
rozvane vítr do studených
obrysů věcí, stravovaných tím, co vězní.

(31. 12. 2003, Vlašim)

Báseň

Řečí vyslov tíseň... kdo je kdo
ve hře tmy a světla — rozeznej
postavu přeběhnuší po obzoru, nepoznáš v ní
sebe sesutého do nehmatné tváře
umírající, tušící duše...
Najdeš jen tíseň vyřknouší slovo...

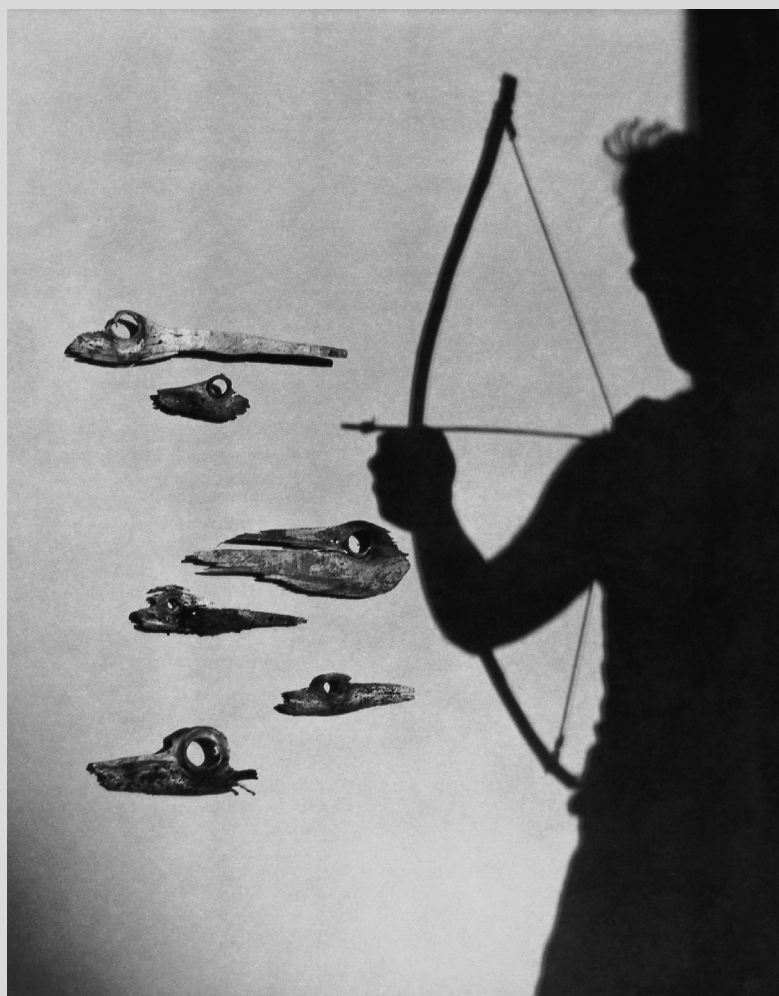
(31. 5. 2004, Upington-River City Inn)

Znaky noci

Jiřímu Č.

1/

Můra tlukoucí křídly proti světlu — jemný šelest noci za sklem.
Nač čekat na spasitele, který je mrtev, lhostejný k životu? Neživé
tělo nezná netrpělivost.
Ostrovky slov vyplouvají, aby vytvořily záznam světa, ale svět se
o ně tříští jako vlna příboje, pustošící vegetaci vlastní síly.

■ Emila Medková: Lukostřelec (z cyklu Stínohry), 1949

2/

Půlnoc, světla hasnou.
Požár smyslů zachvacuje vnitřní těla —
jsi mrtev,
ať žije král.

Neklid pohybu tě nepřivede k cíli —
den ze dne vzdaluješ se zakotvení
a dny jsou pusté jako ostrovy,
převážející lodě.

(9./10. 4. 2004, Pecka)

petr fabian (*1974)

vydal sbírky *Dům mezi okny* (H&H 2001) a *Lomová pole* (Host 2002),
soubor *Bludná domů* připravuje k vydání nakladatelství Weles